

Vándorló templom, költöző gyülekezetek

Pincéből napközibe, pályaudvarról ideiglenes templomba

A **TEPLOMOK FELÉPÍTÉSÉNEK TÖRTÉNETE** mindig a történelem lapjaira kívánczolt. Magyarországon minden református templom megépülése a hívek áldozatkészségének, hitének, összefogásának egy-egy feledhetetlen jelképe.

A budapesti templomok közül most a legszegényebbet, a *Baross-téri* gyülekezetét emeljük ki. Nemcsak az az érdekessége, hogy *szélszedhető* és *hordozható*, hanem multja is.

A Dózsa György-út és Istvánmezei-út sarkán felállított templom története tulajdonképpen a *Tisztviselőtelepi* gyülekezetben kezdődött. Itt ugyanis a Tüzoltó-utcai elemi iskola *pincéjében*, majd az iskola *napközi otthonának dísztermében* összegyűlt hívek egyre jobban hiányát érezték az állandó templomnak.

NAGY ÖRÖM TÁMADT a hívek között, mikor arról értesültek, hogy a fővárosban tartózkodik egy külföldi vállalat, amely szélszedhető templomok építésére is vállalkozik. A templom alakja és építési módja ugyan szokatlan volt — azbeszt-palalemezekből áll, melyet vasgerendák támasztanak alá —, de elég nagykn mutatkozott, hogy a már népes gyülekezetet vasárnaponként befogadhassa.

1910 május 14-e volt az az ünnepi nap, mikor *Petri Elek* püspök megjelent a Csanád-utcai diakonissza otthon udvarán felállított templomban, hogy a híveknek ünnepélyesen átadja. A hívek azonban nem sokáig örvendhettek „csodálatosan” gyorsan felépült templomuknak. 1914-ben hadikórháznak alakították át a templom nagytermét, a lelkészi hivatal helyiségeiben pedig a műtöt helyezték el. A kórház otlléte alatt sem szűnt meg azonban a templom „templom”-nak lenni. A száz beteg számára reggelienként közös imákat a biblia-magyarátokat tartottak, az esti órákban pedig könyörgéseket. 1918-ban, amikor a kórház megszűnésével a betegek elhagyták a templomot, minden beteg egy-egy Újtestamentumot vitt magával, magyar-, román-, német-, illetve szlávnyelvűt, attól függően, milyen nyelven beszélt.

A Tisztviselőtelepi gyülekezet azonban egyre szorgalmasabban és mind nagyobb lendülettel dolgozott új, végleges templomának építésén. Az új templomnak még csak az alagsra készült el, mikor már a hívek a hordozható templomból áthordták székeiket új helyükre.

A hordozható templom megürült, a diakonissza egyesület eladta a

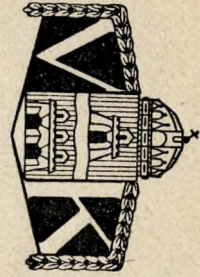
templomot őrző telket. A budapesti egyházmegyének felajánlott templom új hívekre vágyott.

NEMSO KARA MUNKÁSOK JELENTEK MEG, szétszedték a templom épületét, kocsira rakták a vasgerendákat, palákat és átszállították az alig másfél éves Baross-téri gyülekezetnek, amely eddig a Keleti pályaudvar érkezési oldalán lévő udvari *váróterem feletti táncsteremben* tartotta istentiszteleteit.

1933 márciusában kezdődött meg a templom felállítása és ugyanezen év áldozócsüörtökén szentelték fel. A templom azonban a Baross-téri gyülekezet számára is kicsinynek bizonyult. Csakhamar mozgalom indult, hogy a hordozható templom helyett maradandó, kőből épült templom létesüljön. A nagyszabású gyűjtési mozgalom azonban éppen a háború idejére ért el eredményt. Már egybegyűlt az elegendő pénz, kiszemelték a telket és elkészítették a tervrajzokat, mikor hazánkban és fővárosunkon keresztilgázolt a háború.

A TERVEK TERVEK MÁRADTAK. A Baross-téri gyülekezet 7600 tagja ideiglenes, kicsiny templomban gyülekezik össze vasárnaponként istentiszteletre. A gyülekezet központi kérdése természetesen a templomépítés. A lelkipásztor tárgyalásokat kezdett, telekvásárlás ügyében tanácskozik, terveket készítet. Új gyűjtési mozgalmat azonban csak akkor indítanak, ha a tervek véglegesen kialakulnak.

(kő—r)

zp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:	(kő - r)
Cím:	Vándorló templom, költöző gyülekezetek...
Forrás:	Ulf Ulf
(Hely)	1949 tav. k.
(Idő)	
(Köt. v. füz.)	
(Oldal)	
Tárgy	Oszályozás
Helyszám	726.5
Személy	1910/1949
Idő	

Székesfővárosi házinymonda 1926 — 8991